

Tvůrci, spojte se! Magie, vzpláň!

KORDÉLIE A KRESLOZEMCI

bambook

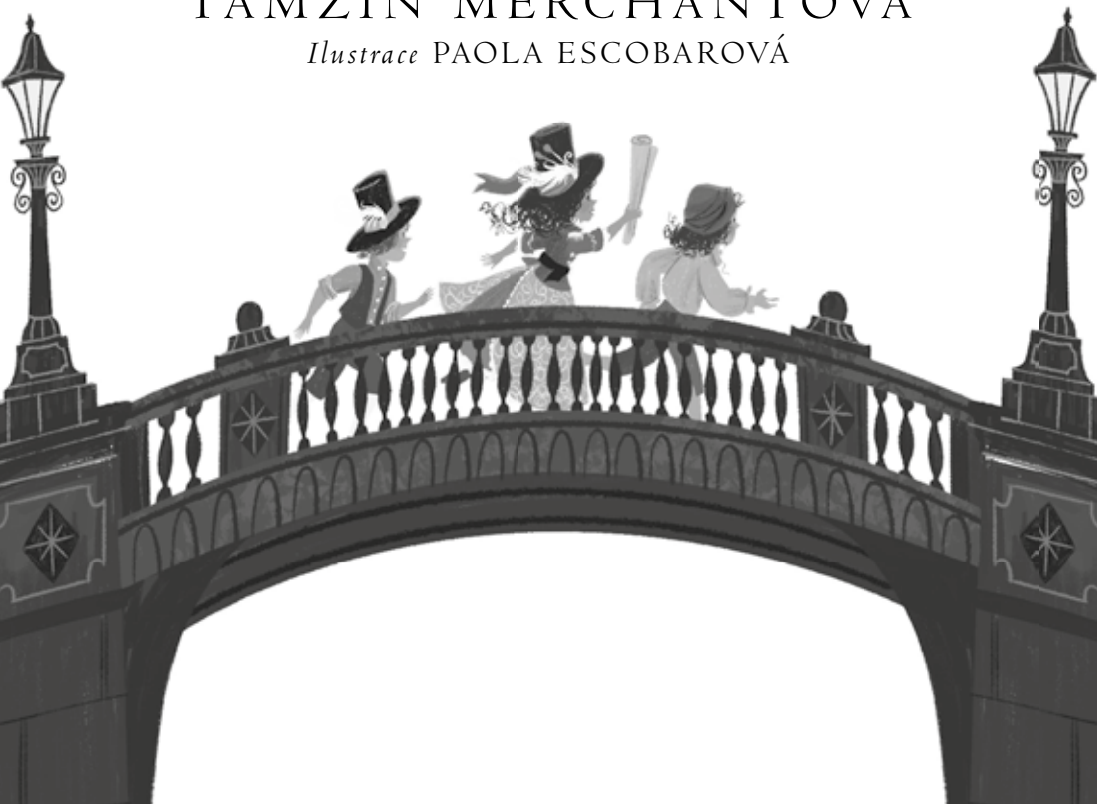
TAMZIN MERCHANTOVÁ

Ilustrace PAOLA ESCOBAROVÁ

bamb**oo**k

KORDÉLIE A KRESLOZEMCI

TAMZIN MERCHANTOVÁ
Ilustrace PAOLA ESCOBAROVÁ

Tamzin Merchantová
KORDÉLIE A KRESLOZEMCI

Ilustrace Paola Escobarová

Přeloženo z anglického originálu *The Mapmakers*
First published in 2022 by Puffin Books which is part
of the Penguin Random House group of companies.

Text copyright © Tamzin Merchant, 2022

Illustrations © Paola Escobar, 2022

Translation © Kateřina Cinková, 2023

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8605. publikaci

Překlad Kateřina Cinková

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Redakční úprava a jazyková korektura Ladislava Součková

Grafická úprava a sazba TypoText

První vydání, Praha 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

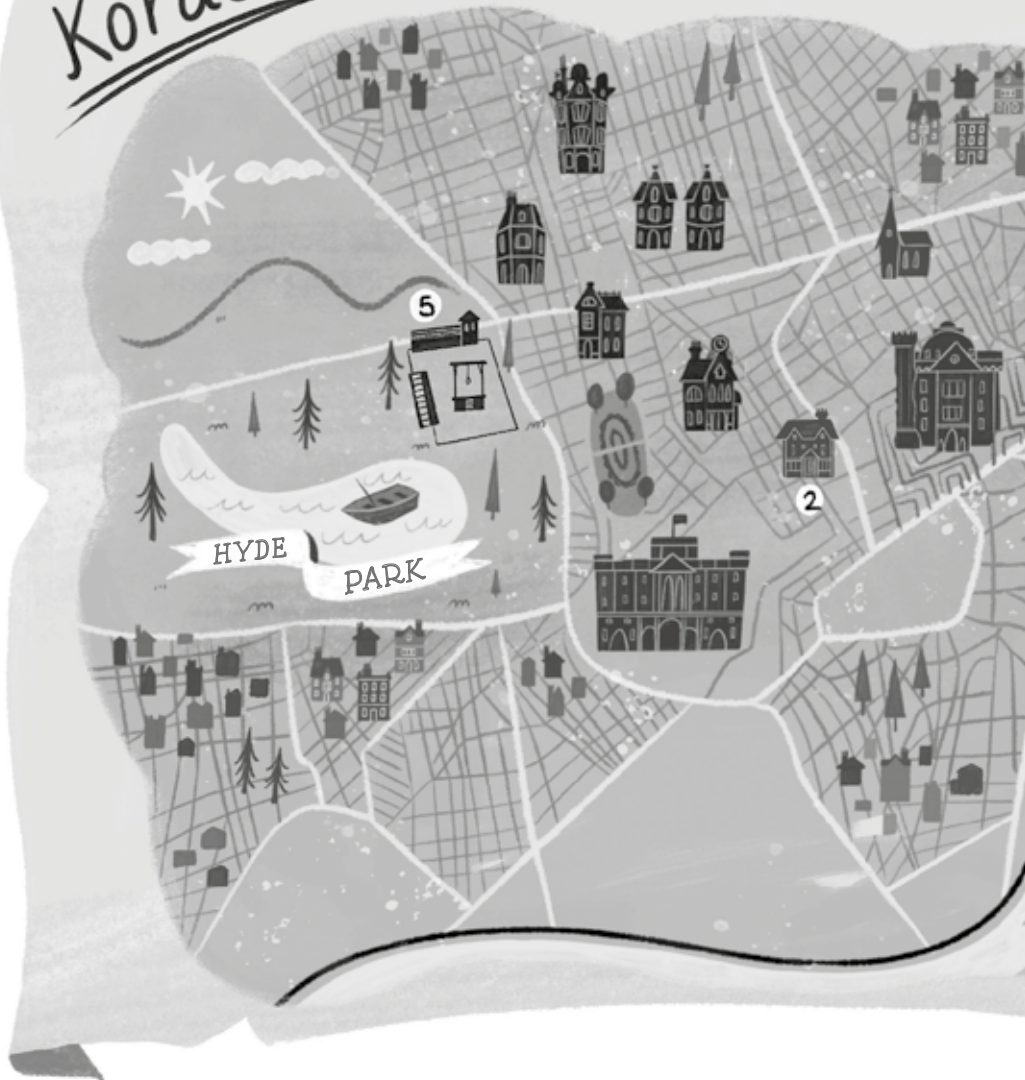
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí
být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez před-
chozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude
trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-1833-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-3545-5 (print)

Mé rodině

Kordéliin Londýn*

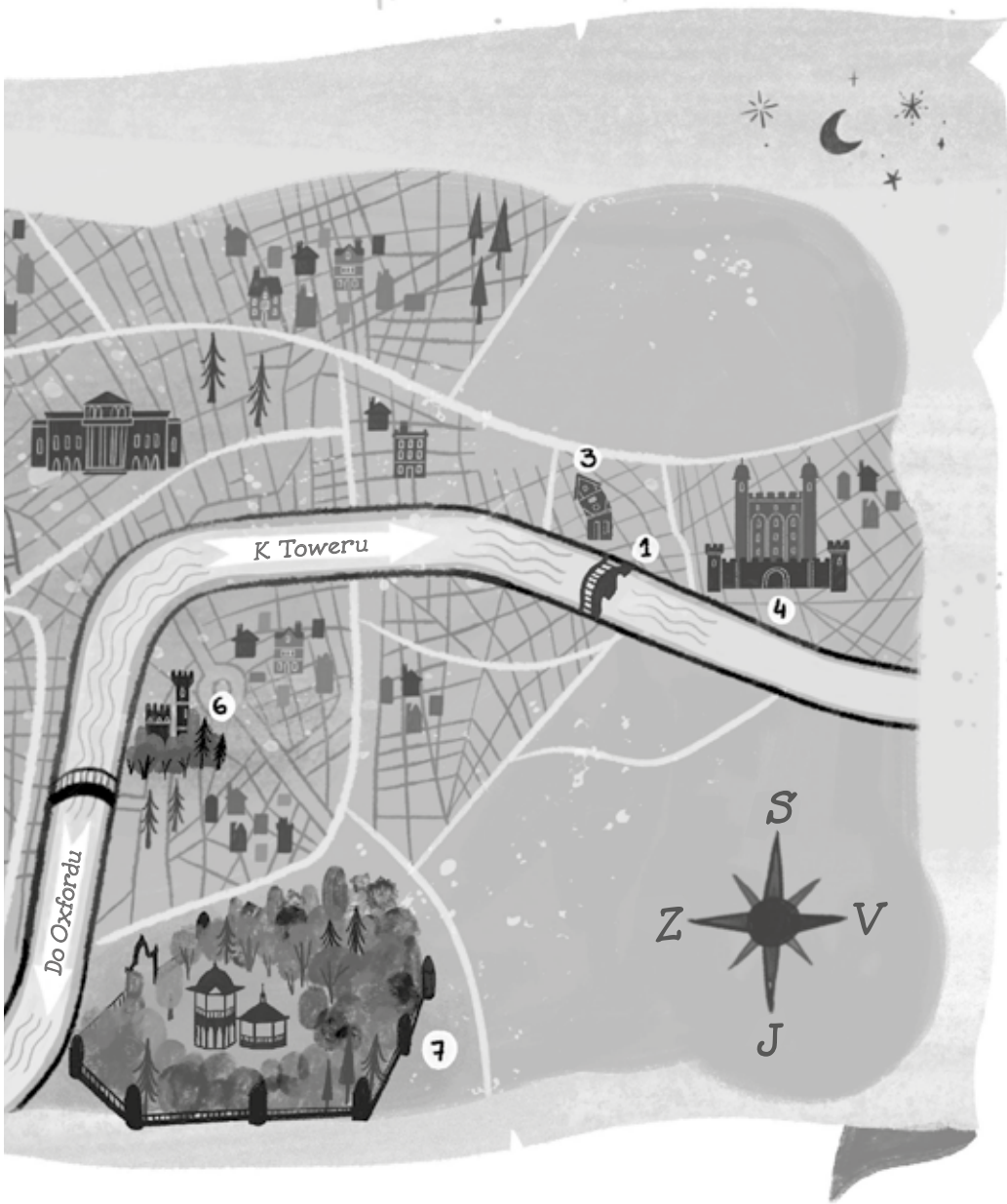

1 Blackfriarský most

3 U Kompasu a Neptuna

2 Sargassova čokoládovna

4 Londýnský Tower

- 5 Tyburn
- 6 Síň oka bouře
- 7 Vauxhallské zahrady potěšení

Kordélie Kloboučnicková následovala hvězdu. Severka visela nad temným shonem nočního Londýna – daleko z dosahu, ale nikdy pryč z dohledu. Dokonce ani kouř stoupající z komínů nedokázal jas Polárky zastínit a skrýt stálici severní oblohy před lidským zrakem.

Kordélie si připadala, jako by se do dlaní snažila zachytit písničku. Následovala hvězdu od domu Kloboučnicků ve Wimpoleově ulici až k dokům svaté Kateřiny poblíž Toweru. Všude kolem ní vrzaly a ve spánku se kolébaly námořní galeony, jejichž lanová se na obloze rýsovalo jako černá krajka.

Ve šplouchajících vodách řeky Temže se odraz Polárky leskl jako mince hozená na dno. A stejná hvězda ze stříbrného inkoustu na Kordélii pomrkávala z mapy, kterou měla v rukách.

Mezi třemi verzemi téže hvězdy vnímala Kordélie tajemství šeptané jazykem, kterému nerozuměla.

„Kam mám jít dál?“ zeptala se prostou angličtinou.

Nekladla si tuto otázku poprvé a v odpověď na ni poprvé záhadně nemrkala ani Severka.

Ale poprvé *bylo*, když z temnoty zaskřehotal hrdelní hlas: „Cák hezkýho cennýho to tam máte, slečinko?“

Stín se vrhl k ní. Zavrával. Kordélie uskočila – a málem spadla z mola. Ruka vystřelila, trhla s ní vpřed a najednou měla sotva coul před nosem vrčící ústa.

„Dej to sem!“

Kordélie se začala dávit, když jí tvář ovanul zatuchlý pivní dech. Byl to námořník čpící alkoholem a zažloutlé zuby měl vyceněné v křivém šklebu. Byl tak blízko, až ji jeho strniště škrábalo na bradě.

„Fuj!“

Pokusila se kolem něj prosmýknout, ale on ji popadl za paži.

„Dej to sem,“ zadrmlil.

„Je to jen kus papíru!“ zajíkla se Kordélie a mávala mapou.

„Nemá to žádnou cenu!“

Lhala. Mapa byla to nejcennější, co měla. Sice ještě nepřišla na to, čeho mapa to je, ale věděla, že mapy obvykle vedou k pokladu.

V tomto případě doufala, že tím pokladem je její otec. Kapitán Kloboučník skryl mapu uvnitř teleskopu, když se jeho loď potápěla, a dal ji plavčíkovi Jackovi Perutýnovi – jedinému známému přeživšímu.

Pro tebe. Od něj, zašeptal otřesený Jack, když předal teleskop Kordélii.

Rozverná čapka se potopila téměř přede dvěma měsíci a Kordéliin otec zmizel spolu s ní. Většina z Kloboučnickových věřila, že šel ke dnu i se svou lodí, ale Kordélie tomu uvěřit nechtěla – nemohla.

Kordélii trvalo několik dní, než papír uvnitř teleskopu nalezla. Vypadal jako prázdný a jí trvalo několik dalších dní, než vůbec zjistila, že je to mapa nakreslená inkoustem, který lze přečíst pouze za svitu hvězd. Tento objev ještě víc podpořil její přesvědčení a odhodlání: její otec je naživu a potřebuje, aby mu pomohla.

Ale mapa byla plná hádanek. Tak zaprvé, na normálních mapách bývají užitečné názvy míst. *Tato mapa* ukazovala kruhový prostor, ze kterého vedlo osm cest obklíčených bludištěm uliček, ale žádná nebyla pojmenována. Jediný název na celé mapě byl *Temže*. Obklopovaly ho kudrlinky stříbrného inkoustu symbolizující řeku a značka X umístěná hned vedle v pravém dolním rohu. V záhybu linky protínající protější roh byla vyvedena drobná kresba tváře se širokýma očima, kudrnatými vousy a obláčky větru vanoucími z okrouhlých úst, která vyfukovala slova *Severní vítr*.

Vedle něj se na špičce souhvězdí *Ursa Minor* třpytila Polárka.

Kordélie tedy věděla alespoň to, že *Temže* je ta správná řeka. Ale byla na míle dlouhá, a přestože Kordélie ve svém pátrání postupovala metodicky – začala u Westminsterského mostu a pomalu se propracovávala na východ, držíc si přitom Severku na očích –, nenašla žádný okruh či náměstí, žádné zákruty v ulicích, kde by vál severní vítr. Na západě se *Temže* táhla až k Oxfordu. Na východě pokračovala až do moře. Hledat tímto tempem místo, po kterém pátrá, zabere roky.

Kolem okraje papíru byla kudrlinkovým písmem napsána také hádanka:

*Pod znamením Růže a moře
Tajně běží Rychlá řeka
Postav se čelem k Severnímu větru
A následuj ho jižně
Tam tě skryté ústí čeká*

Nakonec tam byla věta naškrábaná na zadní straně otcovým energickým rukopisem:

Pohlédni ke hvězdám.

Od onoho večera, kdy mapu objevila, se Kordélie každou hvězdnou noc vyplížila z domu Kloboučníků tiše jako myš a vyrazila na obhlídku Londýna, aby se pokusila najít místo vyznačené na mapě. Do pátrání se pustila sama, přesvědčená, že nikdo z jejích blízkých by v něm neviděl smysl.

Měla štěstí: dařilo se jí vyhnout se potížím. Prozatím na ni žádná čepel nože nemířila.

Až do dnešního večera.

Námořnickovy oči sklouzly k mapě. Přemíra vypitého rumu jej omámila.

„*Papír?*“ zamumlal. „Z toho mi nic nekápne.“

„Přesně tak, není vám k ničemu,“ pronesla Kordélie a doufala, že její hlas zněl sebevědomě a ten chlap si nevšiml, že má nohy z úponků úhoříka třesavého, které se zpod ní každou chvíli odvrtní pryč. „S-snažně vás prosím, nechte mě jít si po svých, pane.“

„Ale co je todlenc?“ Námořník zamžoural na medailónek visící na dívčině krku a oči se mu rozšířily chamtivostí.

„Ne!“ vyhrkla Kordélie.

Medailónek byla křehká lastura s portrétem Kordéliiny matky namalovaným uvnitř – obrázkem drobným jako květ sněženky, ale tak detailně vyhotoveným, že bylo možné rozpoznat jednotlivé pihy na nose mladé ženy. Kordélii bylo teprve pár týdnů, když její matka utonula na rozbouřeném moři. Otec jí vždycky říkával, že vypadá jako maminka, ale tento portrét byl jediný důkaz, že to je pravda.

Náhrdelník spolu s mapou byly ty nejcennější věci, které kdy Kordélie vlastnila. Oba její rodiče se v rozpětí mnoha let ztratili na moři, jejich loď uchopilo rozbouřené moře do svých drtivých paží a pohltilo je nebo proměnilo v trosky. Žádného opilého námořníka nenechá, aby ji okradl o jakýkoli z pokladů, který ji poutá k matce a otci.

Zkroutila prsty jako drápy a švihla jimi námořníka přes tvář. Následoval zuřivý výkřik a divoký souboj. Na jeho konci visela Kordélie nad Temží.

„Sklapni, nebo tě pustím,“ sykl námořník.

Pouze jeho ukazovák zaháknutý za řetízek s medailónkem dělil Kordélii od pádu do temné říční břечky. Špičkami prstů se zarývala do kraje mola.

„Prosím...“ Sotva dýchala.

Námořník vytáhl krátký nůž. Zlověstně se zaleskl, jako by chtěl položit těžkou otázku. Na okamžik si Kordélie pomyslela *Tohle je konec* – a pak začal námořník pilovat řetízek.

Během pár vteřin se přetrhl. Jednou rukou popadla Kordélie medailón a druhou námořníka za vousy. Trhla a s úlevou zjistila, že vousy jsou dostatečně silné, aby unesly váhu jedenáctiletého dítěte.

Námořník ucítil, jak ho jeho vlastní vous táhne k zemi, a hlasitě zařval. Kordélie uskočila stranou, jako když dřevo-rubec uhýbá padajícímu stromu.

Vrhla se břichem na molo a nohama kopala ve vzduchu. „To bylo *o fous!*“

O dvě vteřiny později – *CÁK!*

Lanovím se rozezněl krákavý smích znějící jako křik zvláštního ptáka. „Svatá pravda, slečinko! Koupel mu bodne!“

Kordélie se vyškrábala přes okraj a zadívala se do řeky. Odraz Severky poskakoval na vlnách. Námořníkův návrat na hladinu byl oznámen výběrem peprných nadávek.

„Radši mazejte pryč – než vyleze ven!“ doporučil jí hlas z lanoví, zajíkaje se smíchy.

Kordélie pro kontrolu rozevřela pěst a z lasturového medailónku na ni pohlédly matčiny klidné oči.

Pelášila z přístavu rychleji než zajíc měsíční za úplňku a nepřestala, dokud nedoběhla k Londýnskému mostu.

Nebe na východě již bledlo, když se Kordélie zastavila. Jakmile si byla jistá, že ji námořník nesleduje, zastrčila si medailón i s přetrženým řetízkem do vnitřní kapsy. Ujistila se, že kolem není ani živá duše, a opět rozložila mapu. Čáry zářily jako stříbrná vlákna, jak je hvězdy kropily svým světlem, nad ránem již méně jasným.

Pečlivě mapu zkoumala.

Kdyby tak jen dokázala rozluštit hádanku... Věděla určitě, že by si tím zúžila pátrání. Ale bez ohledu na to, kolikrát ji přečetla, její smysl rozluštit nedokázala.

*Pod znamením Růže a moře
Tajně běží Rychlá řeka
Postav se čelem k Severnímu větru
A následuj ho jižně
Tam tě skryté ústí čeká*

Předpokládala, že první část hádanky bude jméno nějakého hostince, ale přesto nebyla v Londýně taverna, kavárna nebo čajovna, která by se jmenovala Růže a moře. Prozkoumala hostinec s názvem Růže a koruna, slídila poblíž podniku plného okázalých cukrujících dam, který měl na štítě jméno Růže a trny, odehnali ji od okna čokoládovny U Popínavé růže. Ale místo, které by neslo název Růže a moře, nenašla.

„A rychlá řeka, která je *tajná*?“ pronesla Kordélie nahlas už asi po tisíci a doufala, že tak v hádance konečně najde nový význam.

Nakoukla přes kamenné zábradlí Londýnského mostu. Temže pod ní pomalu pokrčila rameny na své cestě kolem. „Ty nejsi rychlá řeka,“ řekla vodě. „A určitě nejsi tajná. Tady na mapě tě jasně vidím – tím jediným jsem si jistá.“

A jak se má postavit čelem k severnímu větru a následovat ho na jih? Odvane ji jižně? A jak daleko? Měla by si obléct nějaký rozevlátý plášť, aby se do něj vítr opřel, zachytil se v něm a unášel ji dál?

Otočila mapu a zamračila se na řádek napsaný na zadní straně.

Pohlédni ke hvězdám.

Pozorovala, jak se slova vytrácejí s tím, jak se vytrácely hvězdy na obloze a mizel jejich svit. Další noc skončila a mapa zůstala stejnou záhadou, jako když ji rozvinula poprvé. Její srdce, které ještě před několika hodinami, když vyklouzla z domu Kloboučníků, plálo nadějí, se teď cítilo jako vyhořelá pec.

Klopýtala domů za šedivého rozbřesku, s bolavýma nohama i srdcem.

Mapa byla otázkou, kterou jí položil její otec – a je to ona, Kordélie, kdo musí najít odpověď.

„Kde se celou noc flákáš?“ zvolal hlas jasnější než sluneční světlo.

Kordélie se probudila a mrkal na ni pár hnědých očí.

„Ááá!“ vykřikla a vystřelila do sedu.

Sam Lapková odskočila na konec postele. Prohlížela si Kordélii a podezřívavě se u toho culila.

„Proč si, pro všechno na světě, myslíš, že v noci chodím ven?“ zeptala se Kordélie a povytáhla si přikrývku až k bradě, aby zakryla, že na sobě stále má včerejší oblečení.

„Tak zaprvý, pořád máš voblečenej včerejší vohoz,“ spustila Sam. „A zadruhý, slyšela sem tě plížit se za rozbřesku dovnitř – zas.“

Kordélie byla nadšená, když teta Ariadna svolila, že u nich Sam může bydlet, ale občas bylo nepříhodné, že v pokoji pod ní bydlí osoba s tak citlivýma ušima. Bez ohledu na to, jak tiše našlapovala, jejích odchodů a příchodů si vždycky někdo všiml; obvykle právě Sam. Než se nastěhovala do domu Kloboučníků, žila Sam na ulici. Poté, co

jejího bratra odvezli na vězeňské lodi pryč, musela se o sebe postarat sama. Kordélie a Sam se staly blízkými přítelkyněmi a Kordélie se Sam všechno radostně sdílela. O co však ještě *nebyla* připravená se podělit, byla pravda o jejích nočních toulkách Londýnem.

„To se ti jen muselo něco z-zdát,“ prohlásila, ale u slova *zdát* ji přemohlo mohutné zívnutí a mírně podkopalo důvěryhodnost jejího tvrzení.

„Mluvím vážně, Kor,“ řekla Sam. „Nejseš zrovna nejpraktičtější. Sou tam lidi, co ti můžou ublížit.“

Kordélie si rychle vzpomněla: molo, námořník, medailón!

Prohrabala se přikrývkami a oblečením až k vnitřní kapse. Nahmatala přívěsek s portrétem: byl v bezpečí. Otevřela ho a při pohledu na matčinu drobnou tvář ve své dlani trochu vzlykla úlevou.

„Co se stalo?“ vyzvídala Sam a pokývla k rozbitému řetízku.

„Nic.“

Ale Sam byla rychlá a medailón popadla. „Přeřezanej,“ řekla hrobově. „Příště by to moh bejt tvůj krk.“

„To neříkej!“ vykřikla Kordélie. „To je hrozný!“

„Jo,“ přisvědčila Sam vážně. „Je to hrozný. Neměla by ses venku poflakovat sama.“

Sam vrátila Kordélii medailón a upřeně se na ni zadívala. Nastala dlouhá chvíle zírání a Kordélie se během ní pokoušela naaranžovat na svou tvář nevinný výraz. Neúspěšně.

Pak se Sam zakřenila. „Fajn, neříkej mi to. Ale když budeš ráno louda, sním ti všechny tousty!“ Přeskákala přes Kordéliin pokoj, vklouzla do otvoru padacích dveří a zmizela v útrobách domu.